Ріс над тихим прозорим потоком явір. З невеличкого паростка став він могутнім віковим деревом. Під час спеки або в негоду давав притулок у своєму затінкові пастухам і мандрівникам, щедро дарував своє гілля для гнізд пташиних, оберігав кручу від обвалу.

Пишна зелена крона явора бавилась з вітрами, раділа блакитній безодні неба, насолоджувалася прохолодою весняних дощів.

Та якось прокотився над тим краєм шалений ураган, пройшла небачена злива. Бурхливі потоки води оголили коріння дерева. Глянули гілля й листя додолу — жахнулися.

— Які потворні, покорчені, гидкі нарости приліпилися до нас,— загукали вони.

— Дурні! — сказав їм Ворон, що відпочивав на верхів'ї явора.— То ж ваше коріння. Без нього і вас не буде...

— Ні, ні! — бурмотіло гілля.— Нам виродків не треба. Пора позбутися цих потвор.

І покликали воші короїдів, жучків та ще цілу хмару всілякої нечисті: благали воші позбавити їх від потворного коріння.

— Гаразд! — сказали ті і взялися до праці.

Незабаром кореневище було з'їдене.

Впало могутнє дерево. Зів'яла пишна крона. Розмили дощі високу пручу, земля посунулася вниз і загатила долину, перетворивши прозорий потік у покрите ряскою та водоростями замулене болото...